ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **D. B.,** zast.: Mgr. Dmytro Krasovskyj, advokát se sídlem Krupská 28/30, Teplice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2023, č. j. 14 A 97/2022-27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Dmytro Krasovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 11 870 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 29. 9. 2022 požádal o poskytnutí dočasné ochrany v České republice podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „zákon č. 65/2022 Sb."). V žádosti uvedl, že nežádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě. Žalovaný tuto žádost žalobci vrátil pro nepřijatelnost podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona č. 65/2022 Sb. Důvodem bylo, že žalobce je již držitelem dočasné ochrany v Polsku.

[2] Žalobce proti postupu žalovaného brojil žalobou, které Městský soud v Praze (dále „městský soud“) vyhověl. Shledal, že ačkoliv § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. vylučuje ze soudního přezkumu rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu, žalobci svědčí právo na dočasnou ochranu, a že tomuto hmotnému právu samostatně náleží soudní ochrana zaručená čl. 47 Listiny základních práv EU. Městský soud s odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že není vázán rozsudkem NSS ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, který se týkal právě soudní výluky podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. Dále městský soud konstatoval, že důvody nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. jsou v rozporu se směrnicí Rady 2001/55 ES (dále „směrnice o dočasné ochraně“) a rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále „prováděcí rozhodnutí“), a aplikace zmíněných důvodů je tak vyloučena. Tento svůj závěr městský soud mj. podpořil odkazem na dokumenty Evropské komise nazvané „*Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382, dostupné online*“ a „Sdělení Komise: Operační pokyny k provádění prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (2022/C 126 I/01)“ (dále „*soft law* Komise“). Směrnice o dočasné ochraně je podle městského soudu založena na konstrukci, že členské státy mohou být vůči vysídleným osobám vstřícnější, nemohou jim však stanovit méně příznivé podmínky. Takovou nepovolenou situací je právě zavedení institutu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[3] Žalovaný (dále „stěžovatel“) brojí proti v záhlaví označenému rozsudku (dále „napadený rozsudek“) kasační stížností. Rozporoval především přímou aplikaci čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, k níž přistoupil městský soud. Česká republika podle něj v prvé řadě při uplatnění nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. d) nijak neodnímá ani neupírá žadatelům právo na poskytnutí dočasné ochrany, neboť ti již v těchto případech získali dočasnou ochranu v jiném členském státě. Dva členské státy nemohou udělit dočasnou ochranu najednou nebo po sobě. Dočasnou ochranu nelze požívat ve vícerých státech. Na obdobné situace se přitom podle stěžovatele neuplatní čl. 28 směrnice o dočasné ochraně. Směrnice vůbec neupravuje procesní otázky spojené s žádostí o udělení dočasné ochrany a neřeší ani situace, kdy o dočasnou ochranu usiluje osoba, která již dočasnou ochranu získala v jiném členském státě nebo o ni tamtéž požádala. Je potřeba klást důraz na teleologický výklad, z něhož vyplývá, že cílem směrnice o dočasné ochraně není, aby žadatelé požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech. Stěžovatel má za to, že § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. zaplňuje mezery směrnice o dočasné ochraně. Institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu v důvodech podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. neodporuje ustanovení směrnice o dočasné ochraně, ale navíc ji doplňuje s cílem eliminovat pokusy o zneužití práva na poskytnutí dočasné ochrany, ke kterému může docházet právě opakovaným podáváním žádostí o dočasnou ochranu. Držitelé dočasné ochrany v jednom členském státě nemají mít možnost podle svých preferencí vybírat, do kterého ze zbylých členských států by se přesunuli. Pokud by unijní

normotvůrce zamýšlel dát dotčeným osobám právo požádat o dočasnou ochranu ve více členských státech najednou či po sobě, jistě by toto právo ve směrnici o dočasné ochraně zakotvil.

[4] K poukazu městského soudu na *soft law* Komise stěžovatel rozporoval použitelnost těchto dokumentů pro výklad směrnice o dočasné ochraně. Nesouhlasil rovněž se závěrem napadeného rozsudku ohledně vztahu čl. 3 odst. 5 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s bodem 12 preambule této směrnice. Hovoří-li tato ustanovení o minimálních normách, pak vždy v souvislosti s osobou požívající dočasné ochrany, které již bylo toto postavení členským státem přiznáno. Minimálními normami jsou v tomto kontextu spíše normy upravující postavení držitelů ochrany na území členských států.

[5] Závěrem stěžovatel uvedl, že pokud měl městský soud za to, že § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. je rozporný se směrnicí o dočasné ochraně, měl věc předložit s předběžnou otázkou Soudnímu dvoru EU (dále „SDEU“). S odkazem na rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, týkající se soudní výluky podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb., pak stěžovatel uvedl, že v této otázce nemohou být naplněny podmínky doktríny *acte clair*.

[6] Žalobce se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s právním názorem městského soudu. Trval dále na tom, že vrácení jeho žádosti podléhá soudnímu přezkumu a že § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. neodpovídají znění směrnice o dočasné ochraně. Stěžovatel podle něj opomíjí, že směrnice o dočasné ochraně zapovídá, aby národní úprava zhoršila postavení cizince. Odkázal současně na judikaturu správních soudů, které judikovaly, že směrnice o dočasné ochraně zavádí minimální standardy pro poskytování dočasné ochrany.

[7] V návaznosti na rozsudek Soudního dvora ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, stěžovatel uvedl, že v něm vyslovený závěr nelze vztáhnout na žalobce. Nebyl totiž žadatelem o dočasnou ochranu v jiném členském státě, ale dočasná ochrana mu již byla udělena. Podle SDEU jsou orgány členského státu oprávněny zkoumat, zda žadateli nebylo vydáno povolení k pobytu v jiném členském státě. Stěžovatel dále znovu poukázal na svou argumentaci k účelu dočasné ochrany a na svůj názor, že směrnice o dočasné ochraně sekundární přesuny poživatelů dočasné ochrany neumožňuje, který dokládá zejména systematickým výkladem této směrnice. Jestliže jiné členské státy druhotné přesuny ve svém právním řádu umožňují, jde o postup dovolený; Česká republika tak však neučinila.

[8] Žalobce v reakci na doplnění kasační stížnosti uvedl, že ačkoli se ve věci posuzované SDEU částečně jednalo o odlišný skutkový stav, závěr o rozpornosti § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. s unijním právem se uplatní i v nyní řešené věci. Rozporoval pak závěr stěžovatele, který ze závěru SDEU, že členský stát má právo přezkoumávat, zda žadateli již nebyla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě, dovozoval, že držitel dočasné ochrany o ni nemůže žádat v jiném členském státě. Podle žalobce z uvedeného vyplývá pouze nepřípustnost být držitelem dočasné ochrany ve dvou členských státech současně. Závěrem žalobce odkázal na právní názor NSS formulovaný v rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, podle kterého držitelé dočasné ochrany mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se institutem vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. zabýval již opakovaně (rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a č. j. 1 Azs 336/2024-42, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 2 Azs 270/2024-38, č. j. 2 Azs 271/2024-43 a č. j. 2 Azs 269/2024-33, či ze dne 13. 5. 2025, č. j. 10 Azs 5/2025-29). Není dán žádný důvod, pro který by se právní názor vyslovený v uvedených rozsudcích neměl v posuzované věci použít. S ohledem na podobnost skutkových okolností bude NSS dále vycházet především z odůvodnění zmiňovaných rozsudků č. j. 1 Azs 174/2024-42 a 10 Azs 5/2025-29.

[11] Odkazované rozsudky byly vydány poté, co SDEU rozsudkem *Krasiliva* odpověděl na předběžné otázky položené osmým senátem NSS takto: „*1) Článek 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala. 2) Článek 8 odst. 1 směrnice 2001/55 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že osoba požívající dočasné ochrany podle této směrnice má právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti rozhodnutí, kterým se žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu tohoto článku 8 odmítá jako nepřijatelná.*“

[12] Soudní dvůr Evropské unie potvrdil, že podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU je zaručeno právo každého, jehož práva a svobody garantované unijním právem byly porušeny, na účinné prostředky nápravy před soudem. Podle uvedeného rozsudku tak § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. odporuje právu EU, a nelze jej použít. Městský soud tak postupoval správně, pokud § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. v posuzované věci neaplikoval. NSS již dříve přehodnotil odlišný závěr vyslovený ve stěžovatelem odkazovaném rozsudku č. j. 2 Azs 178/2022-46, aniž by věc nejprve postoupil k rozhodnutí rozšířenému senátu (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, body 23 až 26).

[13] Nejvyšší správní soud se dále zabýval klíčovou otázkou, zda je institut nepřijatelnosti žádosti z důvodu, že cizinci již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., slučitelný s unijním právem.

[14] Z rozsudku SDEU *Krasiliva* vyplývá, že členský stát nemůže žádost odmítnout jako nepřijatelnou z důvodu, že cizinec podal žádost o povolení k pobytu v jednom členském státě EU, následně odcestoval do jiného členského státu, kde podal obdobnou

žádost, za předpokladu, že o první podané žádosti nebylo doposud rozhodnuto. SDEU tak uzavřel, že členský stát nemůže žádost odmítnout pro nepřijatelnost pouze z důvodu souběžného řízení o obdobných žádostech ve více členských státech. Na tento rozsudek navázal NSS, který v rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 posuzoval, zda lze jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. označit žádost cizince, kterému již bylo uděleno pobytové oprávnění vyplývající z dočasné ochrany v jiném členském státě. Jelikož je nyní sporná i tato otázka, vycházel NSS dále ze závěrů prvního senátu.

[15] Z § 5 odst. 1 písm. d) se podává, že *„žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.“*

[16] Nejvyšší správní soud připomíná, že dočasná ochrana je udělována hromadně již na unijní úrovni, a to pro skupinu osob definovanou vždy v prováděcím rozhodnutí podle čl. 5 směrnice o dočasné ochraně. Dočasná ochrana ve smyslu české právní úpravy představuje oprávnění k pobytu na území České republiky za účelem požívání práv z dočasné ochrany vyplývajících (viz § 2 zákona č. 65/2022 Sb. a § 2 odst. 1 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců). Institut nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. se nevztahuje toliko k udělení dočasné ochrany jako takové, nýbrž pouze k poskytnutí oprávnění k pobytu plynoucí z dočasné ochrany (srov. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, ze dne 24. 4. 2024, č. j. 10 Azs 4/2025-49). Povinnost udělit oprávnění k pobytu držitelům dočasné ochrany přitom členským státům výslovně vyplývá z čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, podle kterého platí, že *„členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany.“* Omezení těchto práv tak musí být v souladu s touto směrnicí a současně též s prováděcím rozhodnutím.

[17] Role členských států je proto v tomto systému omezena na ověření, zda daný žadatel skutečně spadá pod některou ze skupin osob vymezených v prováděcím rozhodnutí, a následné vydání odpovídajících dokladů umožňujících přístup k čerpání dílčích práv osobám požívajícím dočasné ochrany, jako je oprávnění k pobytu (čl. 8) a s ním dále spojená práva na zaměstnání (čl. 12), přiměřené ubytování a zdravotní péči (čl. 13) nebo přístup do vzdělávacího systému hostitelského členského státu (čl. 14 směrnice o dočasné ochraně).

[18] Městský soud dovodil nesoulad § 5 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 65/2022 Sb. s unijním právem především s ohledem na taxativní výčet důvodů pro vyloučení osob z dočasné ochrany podle čl. 28 směrnice o dočasné ochraně a konstrukce směrnice jako minimální harmonizace, která připouští pouze příznivější úpravu členských států. Tento závěr NSS nepovažuje za přiléhavý, neboť tento článek směřuje k vyloučení osob z dočasné ochrany jako takové, a to z vážných důvodů, jako je například ochrana bezpečnosti státu. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. se těchto osob netýká, neboť dopadá na situace, kdy státní příslušník Ukrajiny již získal oprávnění k pobytu v jiném členském státě.

[19] Podle stěžovatele má směrnice o dočasné ochraně bránit druhotnému pohybu osob. Opakovaným podáním žádosti tak dochází ke zneužití práva, které svědčí cizincům podle

prováděcího rozhodnutí. Stěžovatel je přesvědčen, že i když z prováděcího rozhodnutí státním příslušníkům Ukrajiny plyne právo zvolit si členský stát, ve kterém požádají o poskytnutí práv vyplývajících z dočasné ochrany, uvedené neznamená, že by držitelé dočasné ochrany mohli následně postupně žádat o udělení dočasné ochrany v jiných členských státech.

[20] Pro nyní posuzovanou věc je proto rozhodné, zda osoby, kterým bylo v některém z členských států uděleno (prvotní) povolení k pobytu, mají právo na druhotné přemístění do jiného jimi zvoleného členského státu. A zároveň, zda z unijního práva plyne povinnost přijmout žádost o poskytnutí dočasné ochrany od osob usilujících o sekundární přemístění v rámci Evropské unie a za tímto účelem jim vydat povolení k pobytu. Pokud by držitelům dočasné ochrany toto právo sekundárního přemístění náleželo, nemůže institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. obstát.

[21] Z rozsudku SDEU *Krasiliva* se podává, že státní příslušníci Ukrajiny se v rámci 90denního bezvízového režimu mohou volně pohybovat po Evropské unii a vybrat si členský stát, ve kterém žádost podají (body 27 a 28 rozsudku). Členský stát má pak povinnost podle § 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně oprávnění k pobytu udělit. SDEU ale rovněž stanovil, že členské státy jsou oprávněny ověřit, zda osoby, které podaly žádost, již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě (bod 30 rozsudku). Nemožnost žádost odmítnout jako nepřijatelnou tedy SDEU omezil do doby, než žadatel získá povolení k pobytu v některém z členských států (bod 33 rozsudku).

[22] Otázkou, zda mají držitelé dočasné ochrany právo na vydání sekundárního oprávnění k pobytu, se zabýval NSS v rozsudku ze č. j. 1 Azs 174/2024-42. Zde NSS dospěl k závěru, že režim směrnice o dočasné ochraně nepočítá s právem držitelů o dočasnou ochranu zvolit si stát pobytu, ani s vydáním sekundárního oprávnění k pobytu v jiném členském státě, neboť v opačném případě by mechanismy přemisťování držitelů dočasné ochrany a jejich nuceného navrácení do hostitelského státu postrádaly význam (srov. body 48 – 51 rozsudku). Směrnice o dočasné ochraně ale musí být vykládána ve smyslu prováděcího rozhodnutí, které bylo doplněno o dohodu států o vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně.

[23] Z čl. 11 směrnice o dočasné ochraně se přitom podává, že „*členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasné ochrany, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.*“ Vyloučením tohoto ustanovení se tak režim podle směrnice obrací. Podle rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 držitelům dočasné ochrany přiznává právo primární volby členského státu, ve kterém má být soubor práv s touto ochranou spojených poskytnut. V této souvislosti je též podle stejného rozsudku dáno najisto, že tento režim zahrnuje volbu sekundární (srov. body 54–69). Úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. tudíž tomuto právu odporuje.

[24] Nejvyšší správní soud tak v rozsudku č. j. 1 Azs 174/2024-42 dovodil, že z práva Evropské unie plyne právo státních příslušníků Ukrajiny, kteří jsou držiteli dočasné ochrany ve smyslu prováděcího rozhodnutí, na přemístění se do jiného členského státu. Za účelem

zajištění procesní realizace práva držitelů dočasné ochrany na druhotný pohyb v rámci Evropské unie stěžovatel musí přijmout žádost k věcnému posouzení, a o skutečnosti, že nelze vydat druhé pozitivní rozhodnutí o udělení dočasné ochrany za platnosti rozhodnutí vydaného jiným členským státem, žadatele poučit. Bude-li žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v České republice, stěžovatel ověří, zda udělením oprávnění k pobytu na území České republiky podle práva hostitelského členského státu automaticky zanikne předchozí oprávnění k pobytu. V případě kladného zjištění stěžovatel udělí držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení oprávnění k pobytu v hostitelském členském státě.

[25] V nyní posuzované věci z poslední listiny založené ve správním spise vyplývá, že žalobci byla udělena dočasná ochrana v Polsku, a to dne 12. 8. 2022. Z listiny nicméně není zřejmé, jak je její trvání časově omezeno. Úkolem stěžovatele bude v dalším řízení postupovat dle závazného právního názoru soudu shora naznačeným způsobem, tuto skutečnost ověřit a zohlednit.

[26] S ohledem na výše uvedené skutečnosti proto soud uzavírá, že vrácení žádosti jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelné s právem EU. Městský soud tak nepochybil, dospěl-li k závěru, že tato ustanovení nebylo možno použít. Vrácením žádosti proto stěžovatel nezákonně zasáhl do práv žalobce. Žaloba tedy byla důvodná a stěžovatel je povinen upustit od pokračování v zásahu a obnovit stav před přijetím žádosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[28] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; toto právo naopak náleží úspěšnému žalobci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[29] V řízení před NSS byl žalobci z důvodu jeho neznámého pobytu ustanoven opatrovníkem advokát Mgr. Dmytro Krasovskyj. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů hradí ustanovenému opatrovníkovi, jenž je advokátem, stát [§ 140 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále „o. s. ř.“), užitý na základě § 64 s. ř. s.]. Advokát ustanovený opatrovníkem má stejné postavení jako advokát, jemuž účastník udělil plnou moc (§ 31 odst. 2 o. s. ř.). NSS přiznal opatrovníkovi žalobce odměnu za tři úkony právní služby, a to za převzetí zastoupení a dvě vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Zatímco převzetí zastoupení a první vyjádření byly coby úkony právní služby učiněny v roce 2024, druhé vyjádření bylo zasláno NSS v roce 2025. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu, ve znění do 31. 12. 2024, 3 100 Kč. K tomu náleží opatrovníkovi žalobce paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v témže znění. Podle § 7 bod 5

a § 9 odst. 5 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025 činí výše odměny za jeden úkon právní služby 4 620 Kč, přičemž je třeba k odměně za tento úkon připočítat 450 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2025. Přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 11 870 Kč bude opatrovníkovi žalobce vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2025

Eva Šonková
předsedkyně senátu